

head; nūud on neid hōpis ennam, ja igga
ford, kui pead passawad on, tullewad ued
sōbrad wannade jure; agga nemmad on en-
namist kui sulled tule käes. Senni kui sa
head nōu read, awwitada ja anda wōid, on
sul sōbro nago liwa merre åres. Iggamees
on lahke, hea, surmani tru ja annaks ihho
ja hīnge sinno sōbrusse eest; agga kas se tōssi
on? Ota senni! Tulle esmalt hādd a sisse,
kūssi middagi nende käest, sāh! siis tulleb
warsi wālja, et tinnatud wass mitte selge
hōbbe ei olle: „Head sōbrad hādd a sees, on
kui sulled tule käes“ — lähwad keik laalai!
Keik kahhetewad, wabbandawad, öeruwad
kässi, öoldes: „ful taahaks, agga ei wōi aw-
mitada.“ Need sammad, kes sulle hāil pāi-
wil sadda ford on tunnistanud, et nad sinno
eest tullesse hūppafid, ei tōsta nūud mitte
kāt eggja jalga sinno abbiks. Sedda on år-
rafaddunud poeg ja mitto tuhhat teisi ko,
wāgga fibbedaste maitsta sanud! Sāhhār-
dused sōbrad on nago ussid kaapsa peal: sen-
ni kui sūa on, jáwad truiks; kui paljas,

lähwad omma teed. Osle julge, nemmad ei
lähhā muiale, kui senna, kust wōtta on;
fest anda — sedda sanna nende feles ei olle.
Sedda ollen ello sees mitto ford, agga is-
seärranis üks ford üsna kāppoga katsuda sa-
nud. Mul olli ka üks sāhhārdune sōbber,
kes igga sanna ja firjaga ennast „sinno wan-
na ja tru sōbber“ nimmetas. Ta olleks
mind ford piisuke se sōrmega kimbatusest
peästa wōinud, agga walle! Ta nikkutas
öllasid, ütles: ei wōi parrata! Leine wōeras
innimenne teggi sedda ilma minno palweta,
ja ma tundsid ärta: „Head sōbrad hādd a sees,
on kui sulled tule käes.“ Osied sa neist ford
lahti sanud, siis kurnasta ennast nisamma
wāhhe, kui — firbudest ja täiedest lahti sa-
da. — On ogga walle sōbrod, nago sulled
tule käes, siis on üks tōssine sōbber, nago
fuld tulle sees. Pea tedda kalliks ja olle
temma wasto nisamma. Nago keik asjad,
nenda ka hea sōbber, on selge Jummala an-
ne; agga teised tullewad sulle, nago tulega
pihho silma. Tuul toob ja wiib neid. —